

SZABÓ ESZTER HELKA

Ezüstverseny

Az iskolában már csak ketten voltak bent: Bori, a csinos, harmincas tanítónő és Márk, a vézna, szőke, kék szemű harmadikos, az osztály legjobbjá.

– Ezüsterdőben, ezüstréten, ezüsbárány... De Bori néni, ennek semmi értelme! – fakadt ki a kisfiú.

– Jó, ebből elég! – vágta rá határozottan a tanítónő, majd nyájas hangon folytatta: – Mindig tudtam, hogy imádsz olvasni, és szereted a magyart.

Márk maga sem tudta, hogy a magyart vagy a matekot szereti-e jobban. Az is igaz, hogy szeret olvasni, de inkább izgalmas könyveket, például legutóbb a Harry Potter első részét. Ezt az ezüsterdős olvasmányt viszont értelmetlennek találta.

– Tudod, te vagy a legjobb magyaros az osztályban, ezért úgy döntöttem, hogy téged küldelek a megyei tanulmányi versenyre. Te fogod képviselni az egész iskolát! – folytatta a tanítónő, majd a kisfiú vállára tette a kezét. Márk úgy érezte, úgy nehezedik rá az a kéz, mint egy mázsás kő. Folyton őt küldik a versenyekre a tanárok, ráadásul még el is várják, hogy nyerjen! Bori néni sem lehet más, mint a többi. Márk nagy iskolában tanult, ahol más tanította a magyart, a természetismeretet és a matekot, de még a technikát, éneket, rajzot, testnevelést is. Na jó, a kövér Magdi néni a ligha taníthatna testnevelést, Bori néni már inkább, azt megérti, hogy ahhoz külön tanár kell. Milyen jó lehet Janinak, az unokatesójának, neki csak egyetlenegy tanítója van. Anya azt mondta, azért, mert falun lakik.

– Hol jár az eszed? Vedd elő gyorsan az üzenőfüzetedet, hogy mindent beírjunk a versenyről! – sürgette Bori.

Az iskola neve ismeretlenül csengett, ezért rákérdezett Márk, hogy hol van. A tanítónő megígérte, hogy ne aggódjon, elviszi kocsival. Újra megsimogatta a buksiját. Ekkor lépett be anya, neki rögtön elújságolt mindent. Anyától lehet kérdezni. Még a nehéz kérdésekre is tud válaszolni.

- Miért nem matekból küldenek versenyre? Én vagyok a legjobb matekos az egész osztályban. Miklós bácsi mondta.
- Ezek szerint Bori néni meg a legjobb magyarosnak tart. Én is mindig úgy tudtam, imádsz olvasni – felelte anya.
- Hááát... imádok is, csak a versenyre olyan furákat kell, mint ez az ezüsterdő.
- Miért, nem szép az ezüsterdő? – kérdezett vissza anya, majd folytatta: – Az, tudod, olyan, ahol ezer meg ezer csengettyű csilingel. Sokféle ezüstálat gyűlik össze az ezüstszengettyűk hangjára. Én szívesen élnék az ezüsterdőben – tette még hozzá.

Márk valamennyire megnyugodott. Attól fogva minden este elővették a könyveket, amelyeket a tanítónő felírt a versenyre. A nagy napra sötétkék nadrágot, fehér inget készített ki reggelre anya. Bori néni elvitte autóval, ahogy megbeszélték.

Márk szerette volna alaposabban megnézni az iskolát, de akkora tömeg volt, hogy nem lehetett. Egy óriási teremben ültették le őket. Most látta meg a bordásfalat. Meg is ijedt egy kicsit, hogy csak a tornateremben fér el a sok versenyző. Hogyan fog ő akkor nyerni? Emlékezett rá, hogy Bori néni azt mondta: a részvétel a fontos, nem a győzelem, de azért mégis jó dolog nyerni. Márk nehéznek találta a feladatlapokat. Egy egész órán át írta. Ezüsterdő nem volt benne, csak másféle „nyelvgyötrő”. Azt unalmasnak találta, de egyúttal könnyűnek is.

Végre eredményt hirdettek. Márk nem izgult. Minek is? Ennyi gyerek közül úgyse lehetne nyerni. A helyezetteket a harmadiktól előre felé kezdték el szólítani.

– Második helyezett: Havas Márk – hallotta a nevét. Aztán hangosabban megismételték, sőt, az iskolája nevét is bemondták. Ő az! Életében nem ért még el ennyire jó eredményt tanulmányi versenyen, mert az iskolai első helyek, sőt, még a városiak is komolytalanok egy megyei versenyhez képest. Mikor kiment az oklevélért és a könyvcsomagért, látta, hogy már anya is ideért. Lelkesen tapsolt, éljenzett. Bori néni is majd'

kiugrott a bőréből örömeiben. A verseny után anyával együtt mentek oda a tanítónőhöz.

– Jaj, Márk, én annyira, de annyira örülök! Ha már második lettél, akkor már miért nem első? Ó, nagyon jó ez így! Hogy fognak téged éljenezni a suliban! Én most megyek is a barát-nőmhöz, hogy együtt ünnepeljük meg ezt a versenyt! Anya majd hazavisz. Bizonyára nagyon boldog.

Márknak egy kis esőfelhő futott át az arcán.

– Mondtam, kisfiam, hogy az ezüsterdő gyönyörű! Nincs szebb az ezüstéremnél! – lelkendezett anya, majd átölelte a fiát. Az anya is észrevette a fia arcán azt a felhőt.

Debrecen fölött az ég

Debrecen fölött az ég még nem tiszta kék.

Anna néni ballag haza. Auschwitzot is megjárta.

Egy arab nő kendőjét bámulom a villamoson.

A perzsa minta cseppje gyémántköny. A padlóra hull.

A nő megérzi gyorsuló szívverésem. Nyelvem kiszárad.

A meg nem nevezett dolgok a padlóra esnek.

Anna néni megmarkolja a szatyrát. Rám vigyorog.

Debrecen fölött az égre az angyal ráfagyott.

Menóra

Törzse ősapa gerince. Belőle sarjadt hét varázsboroda.

Egyik sem érheti el a csillagokat. Földlakó valamennyi.

Akárhogy szemléled, feléled belőle hét néplék.

Akármilyen göcsörtös úton, de elindul mind va lamikor.

Benépesíteni a világot. Fényesíteni mikrovilágod.

***

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>